

Τέτοιας περίπου συμβουλας, τέτοιας περίπου λόγια,
 που πρέπει, Περικλέτο μου, νὰ πῆγης κομπολόγια,
 κι' ἄλλοι μὰς τᾶπαν ἄλλοτε, καὶ τώρα, καθὼς ξέρεις,
 μὰς τᾶπε κι' ὁ Δευτέρης.

Κι' ὄλοι τοῦπαν' Ὡσανά,
 ποῦ τὰ' λάλησες τρανά,
 ποῦ μὰς τᾶπες σιταράτα,
 νέτα σκέτα, τσικουράτα.

Κι' ἐχαρήκανε πολλοὶ
 κι' ἄκουσα μὲς' στὴ Βουλὴ
 μὰ θριάμβου κλαπαθόρα,
 κι' ἀγαλλίασε κι' ἡ χώρα,
 ὅπου τᾶπλυτὰ τῆς τώρα
 ξαναβγήκανε' στὴ φύρα.

Ὅμοι κι' οἱ Πασαδάδες βλοὶ
 ἐχαρήκανε' στὴν Πόλι,
 τὸ Ντιβάνι κι' ὁ Κερὴμ,
 καὶ μὰς εἰπανιθαφέρη.

Ἄφερημ κι' ἀπὸ χαρίμα
 μὰς φωνάζουν Χανομάκια
 καὶ μὰς ρίγουν πασομάκια,
 ποῦ' μαζ' ἐψάμα τὰ γκέμα
 καθαῖνος ἐπανάστατό, ποῦ
 δὲν εἶναι' στὰ σωστά του.

Ἄφερημ Κισλαραγάδες ξεφωρίζουν καὶ ζ' ουζέδες,
 κι' ἀπὸ μὲς' ἀπὸ τζαμάζ
 Μουεζίνδες κηρύττουν πῶς; τῶν Ροῦμ οἱ νέοι παῖδες
 πάσχουν ἀπὸ φρονιμά.

Ἄφερημ' στοὺς σωφρονοῦντας σήμερα κι' ζέιποτε,
 ἀφερημ σ' αὐτοὺς μονάχα, καὶ' στοὺς ἄλλους τίποτε.

Ἄφερημ' στοὺς Ροῦμ γι' αὐτὰ
 λένε καὶ' στὸν Γαλατᾶ
 καὶ' στὴ Πόλις τὸ Τσαρσί.

Κι' οἱ προστάται μαε, μεσκίνη,
 γκράτσια μὰς λέν κι' ἐκεῖνοι,
 γιές, ὀλαίτ, μίλλ μερσί.

Κι' ὁ Περικλέτος ὁ συνετός περὶ τῆς Κρήτης λαλεῖ κι' αὐτός.

Π. — Κι' ἐγὼ λοιπὸν συντάσσομαι μαζὶ μὲ τὸν Δευτέρη,
 κι' ἐπικροτῶ' στοὺς λόγους του μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι,
 κι' ἀντάξιός μου φρίνεται πολυπλήθων ἐπαίνων,
 ὅπου κατέβασε ταυτὰ πολλῶν μπουμπουνισμένων.

Μὰ δὲν μοῦ λές, βρέ Φασουλῆ,
 μπουμπουνισμένη κεφαλή,
 νομίζεις ὅτι πόλεμο' μπόρεις νὰ κάνης ἔτσι
 καὶ τοὺς ἐγθροῦς σου νὰ τοὺς φεζ' ὡς εἶδος κοκορέτσας;

Νομίζεις, βρέ ζωντόβολο καὶ καύκαλο ζερὸ,
 πῶς στεφανώνεσ' εὐκόλα μὲ νίκαις λαμπεραῖς;
 ἢ μὴ νομίζης ὅτι ζῆς ἀκόμη' στὸν καιρὸ,
 ποῦ' δέγανε λουκάνικα' στὸν σκύλων τῆς οὐραῖς;

Θαρρεῖς πῶς ζῆς ἀκόμη' στῆς ἐποχαῖς ἐκείναις,
 ποῦ' κάνανε πολέμους μὲ παλγοκαρκαπίναις;
 Νομίζεις πῶς καὶ τώρα' μπόρεις σὰν σοῦ καπνίση
 νὰ κάνης ραβασί
 σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι;

Πιστεύεις, βρέ κολλήγα,
 πῶς θὰ μὲ συγκνίσσης,
 ἂν τώρα παιανίσσης
 τὰ θούρια τοῦ Ρήγα;

Νομίζεις, ἂν μὲ φέρης σὲ τρώπαια προγόνων,
 πῶς μέτα μου θὰ βάλῃς τὸ μένος τῶν ἀγώνων;
 Ἄληθινὰ θαρρεῖς
 καὶ τώρα πῶς' μπόρεις
 νὰ μὲ φρονιματίσης μὲ τέτοια παραμύθια;
 ἂν ἔτσι τὸ νομίζης' τρελλᾶθνης ἀλλήθια.

Ἔτσι θαρρεῖς ὁ πόλεμος πῶς εἶναι παῖξες γέλας;
 κι' ἂν βάλῃς βράκα σήμερα, κι' ἂν βάλῃς φουτανέλα,
 μπόρεις καὶ τώρα, παλαβέ,
 νὰ σκουζήσι' τε τῆ μητρί,
 ἄλλον, ἀνφάν ντὸ λά πατρί,
 ζοῦρ ντὶ γκλοῦρ ἐτ ἀρριβέ;

Φρούρει καὶ σὺ τὴν ἀψογον μὲ' στὴν ἀνακμπουμπούλα...
 εἰδῶ καράβια χάνονται καὶ σὺ ποῦ παζ, βαρούλα;
 Μὴ φλέγειςαι σὰν κι' ἄλλοτε μὲ τῶν Κρητῶν τὰ κάζα,
 ἐμεῖς, μερὲ, δὲν πιάνομε μὲ τοὺς πολέμους μπάζα.

Τὸ Σύνταγμα τὸ νέον ἐν ἡσυχίᾳ φρούρει,
 κι' ὁ πόλεμος δὲν εἶναι γιὰ τὴν' δική μας μοῦρη.
 Σὺ, ποῦσαι προκισμένος μὲ πολεμάρχου κρᾶσι
 καὶ θέλεις μεγαλειά,
 ὅδες καὶ τὴν Ἰταλία
 πῶς δὲν τῆς ἐπιτρέπουν εἰλεύθερα νὰ δράση.

Ἐπισταμένως κρῖνε
 παντοῖα γεγονότα,
 καὶ μάθε πῶς δὲν εἶναι
 ὁ πόλεμος σὰν πρώτα.

Σήμερ' ἀεροπλᾶνα πετοῦνε' στὸν ἀέρα,
 καὶ μπόμπαις, μπουνοταλά,
 ρίχουν ἀπὸ' ψηλά,
 κι' ὁ διάολος σοῦ πέρνει καὶ μάνια καὶ πατέρα.

Μὰ κῦτταζε κι' ἐκεῖ
 στ' ἐν Κρηνηνακί.

Διάβασε τῆς Βεγγάζης τὰς μάχας καὶ τῆς Δέρνας...
 ὁ πόλεμος δὲν εἶναι μεθύσι τῆς ταβέρνας.

Δὲν πρέπει τώρα, Φασουλῆ, ν' ἀκούς τοὺς φαφλατάδες...
 καλὰ τὰ φαρδομάνικα, μὰ γιὰ τοὺς Δεσποτάδες.
 Μπόρεις νὰ κάνης πόλεμο;... σὰν δὲν μπόρεις βουδάσου
 καὶ κέττα τὴν δουλεζ' σου.

Κι' ἂν κάνονε' στὸν Γαλατᾶ
 οἱ Κρητες πανηγῆρι,
 μὲ κεραλὸν μπουμπουνητὰ
 δὲν γίνεται χεῖρι.

Ἐντρήρῃς σ'ὄν νέον μας Προῦπολογισμῶν,
 κι' ἂν θραῖσιν τῶν δεσμῶν
 ἢ Κρήτη ξαναβίη,
 πεντάρα μὴ σὲ μέλη.

Κι' ἔκαμε πολὺ καλὰ
 κι' ὁ Δευτέρης νὰ μὴ πῆ
 πῶς μ' ἄρα' σ'τὰ μαζὰ
 δὲν θὰ ἴδωμε προκοπῆ.

Φ.—Βλέπω σὲ τούτους τοὺς καιροὺς, βρὲ Περικλῆ ψοφῆμι,
 πῶς ἔχεις σύνοιαν καὶ σὺ Δρακοῦμη καὶ Ζαῖμη,
 καὶ πῶς μὲ σκέψεις συντάς φρονίμως συμβουλεύεις
 καὶ τὴν θεῶν τὴν Σύνοιαν σὺν σύγχρονος δουλεύεις.

Π.—Τὴν Σύνοιαν, τὴν Σύνοιαν ἐξήμνει, παπαρδέλα.
 Φ.—Μὰ κι' ἡ μεγάλη σύνοια βαρῶ πῶς εἶναι τρέλλα.

Η.— Σ'ἔπῃραν τὰ γεράματα
 κι' ἔπαθες ξεμωράματα,
 κι' ἔγινες ντιπ σαλιάρης.

Καὶ σήμερα καὶ πρὸ καιροῦ
 κάνεις κουβένταις κουτουροῦ
 σὺν γεροεκουτάρης.

Φ.—Ἐγὼ δὲν θέλω συνετοὺς καὶ Νέστορας ἀφόγους,
 δὲν θέλω νὰ ψυραίνωμαι μὲ τοὺς ψυχροὺς τῶν λόγους.
 Δὲν θέλω ἴφρω παγερούς
 καὶ κρούσις πατριώτας,
 θέλω καὶ ἴλιγο τολμηρούς,
 θέλω καὶ ἴλιγο φλογερούς
 πολέμων θιασώτας.

Ἐγὼ θέλω τώρα πάλι μὲς σ'τὴν τόση καταφρόνια
 νὰ πετάξω μὲς σ'τὴν Κρήτη,
 καὶ νὰ ζεσταθῶ σ'τὰ χιόνια
 τοῦ μεγάλου Ψηλορείτη.

Θέλω φωτιὰ μὲς σ'τὴν ψυχὴ σὺν ἄσβεστο καμίνι,
 νὰ πάω σ'τὸν Ἀγκάραθο καὶ σ'τὴν Γοργολάνη,
 θέλω κοιλάδων καὶ βουνῶν τὸν ζεῖδιωρον ἀέρα,
 θέλω θυσίαν σὲ θεοὺς πολεμικῆς αἰνέσεως,
 κι' ἔγι μὲ σὰς τοὺς συνετοὺς νὰ κάθωμ' ἔδω πέρα
 καὶ συνετοὺς νὰ σήμωμαι σὲ τέλματα συνέσεως.

Θέλω βουνὰ νὰ δρασκελῶ σὺν ἓνα ζαρκαδάκι,
 χωρὶς νὰ μὲ σκοτίζουσις πτωχεύσεις Ζερβουδάκι...
 καὶ δίχως νὰ μιλῶ ποτὲ γὰρ μὲ μύπιλα Μπενάκια...
 Π.—Ἡ σύνοιαις, ἡ σύνοιαις ἀληθινὴ πανάκεια.

Φ.— Ἐγὼ θέλω, γκαουντῆ,
 πολεμικόραχτη βροντῆ,
 θέλω ζῆφος καὶ τουφέκι
 καὶ φωτιὰ κι' ἄστροπελέκι.

Θέλω τόλημ καὶ σωτήρα
 μὲ πολὺ μαζὰ καὶ πεῖρα...
 Τὰ μαζὰ σου καὶ μὴ λ' ἴφρα.

Π.—
 Φ.—Καὶ πάντοτε καὶ τώρα σὲ θέλω νὰ τολμᾷς,
 βρὲ Περικλέτο νάνε,
 κι' ὄχ' ἢ ζωὴ σου νῆβαι
 ἀτζέμι πιλάρι μόνο καὶ γριλετῆ ἢ ντελιμας.

Π.— Λοιπὸν θέλεις, μπαρμπατσόνι,
 πόλεμο καλὰ καὶ σώνει;
 Φ.—Κἀτι θέλω, Περικλέτο, μὰ κι' ἐγὼ δὲν ζέρω τί,
 ἔχω μέσα τέτοια φλόγα, ποὺ κανεὶς δὲν μὲ κρατεῖ.

Π.—Μὴ τοσοῦτον πυρπολῆσαι κι' εὐκόλα μὴν πέμνης φόκο,
 κι' ἂν σοὺ μὲν ἴλιγη γνώσις
 διάβασε καὶ τὰς δηλώσεις
 τοῦ σερ' Ἐδουαρδ τοῦ Γ' κρέυ, ποὺ κανε γὰρ τὸ Μόροκο.

Φ.—Νὰ καὶ σὺ καὶ δαῦτο...
 Π.— Τῆχεις καὶ μὲ τοῦτον, τενεκέ ;
 Φ.—Μὴ πῶς σέσεις μὲ τὸν Γκρέυ σὲ συνδέου φιλικαί ;
 Π.— Ἄμμ' δὲν ἄκουσες, κανάτζα, πῶς ἡ φίλη μας Ἀγγλία
 ἐσυμβούλευσε τοὺς Τούρκους νᾶχουν μὲ τοὺς Ροῦμ φίλια,
 κι' ἴσως Πρέσβυ, καθὼς λένε, νὰ μὰς στείλουν τὸν Σερᾶ
 νὰ τὰ λέμε ποτὲ ποτὲ ζαπλωμένοι σὲ σορᾶ;

Φ.—Καλῶς νῆλθη, Περικλέτο... τί τιμὴ μας τί χαρὰ μας!.,
 θέλουν νᾶχουν τέτοιοις φίλους σὺν κι' ἐμᾶς νομοταγεῖ,
 καὶ προγράφουν τὸν Κοϊντῆ καὶ τὸν Σμύρνης καὶ τὸν Δρά-
 καὶ γὰρ μὰς προτομαζῶν νέα δρόμακια σαρχῆς, [μας
 κι' ἀπὸ τοῦτο συμπεραῖνο πῶς οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων
 κόλλυβα θὰ ξαναφᾶνε κι' ἄλλων νέων μνημοσύνων.

Π.—Κρέμασε τὸ τουφέκι σου, πέταξε τὸ μαχαίρι,
 πάγωσε στήθος φλογερό,
 κι' ἴσως, παιδιᾶ μὲ τὸν καιρὸ
 καμμιὰ φορὰ ποῖς ζέρει.

Κι' ἂν τῆς Κρήτης βουλευταὶ
 μὰς εἰθοῦν, ἀγαπνιτε,
 δὲν φρονεῖς πῶς ὁ Δευτέρης πρέπει πίσω νὰ τοὺς στείλῃ
 γὰρ νὰ μὴ θυμώσῃ ἢ Πύλι;

Φ.—Πρῶτος θὰ τοὺς ἀγκαλιάσω...
 Π.— Μὰ δὲν ζέρεις, ἀδελφέ μου,
 πῶς ἂν μποῦνε σ'τὴ Βουλὴ μας, εἶναι πρόκλησις πολέμου;
 Κι' εἴπειτα τί θ' ἀπογίνῃ μὴ πῶς θέλεις κι' ἔδω μέσα
 νῆλθη τοῦ Σερᾶ τί φρεῖα;

Φ.—Ἐλα, ἂν ἔλθῃ, Περικλέτο, τί μὲ τοῦτο... τὴν κακὴν του...
 ἢ μισὴ ντροπὴ δίκῃ μας κι' ἢ μισὴ ντροπὴ δίκῃ του.
 Π.—Καὶ δὲν σκέπτεσαι τὸ μέλλον;
 Φ.— Βρὲ τί μέλλον... κολοκούθια.
 Π.—Ὅρσε τὸ λοιπὸν τρεῖς φάπαις γκατι μ' ἔσκαπες ἀλ' ἄθλια.